

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8221010006
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8221010006.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.02.2022, v trestnej veci obžalovaného U. N., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/3/2021 zo dňa 22.03.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanému
U. N., nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytom F., M.. O. XXXX,

u k l a d á :

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, § 56 ods. 1 Tr. zákona peňažný trest vo výške 200,- (dvesto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) mesiaca.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného U. N. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 17.04.2020 v čase okolo 12.30 hod. v meste V. na ulici P. sa zmocnil zlatého prsteňa, ktorý mala na ukazováku ľavej ruky v tom čase jeho priateľka R. M. z V. a to tak, že stojac oproti nej ju ľavou rukou chytil za jej ľavé zápästie a prstami pravej ruky jej stiahol z ukazováka ľavej ruky 14- karátový zlatý prsteň pod zámienkou, že nechá z neho vyrobiť obrúčky, čím takto poškodenej R. M. spôsobil škodu krádežou vo výške 150,- €.

Za to mu uložil podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona a § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienene odsúdenia na 12 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku tiež uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej R. M., bytom V., P. XXX/X, spôsobenú škodu vo výške 150,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 22.3.2021 ihneď po vyhlásení rozsudku a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok odvolanie a to proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ktoré následne rovnako prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. V písomnom odôvodnení odvolania, po zhrnutí obsahu napadnutého rozsudku, uviedol, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jeho vina, keď sa podľa jeho názoru v podstate jednalo len o rozpor medzi jeho výpoveďou a výpoveďou poškodenej, ktorá ďalej nebola žiadnym spôsobom podporená, v spise sa nenachádza žiaden ďalší priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval. V spise sa tiež podľa neho nenachádza ani zmienka o tom, že sa správal ako ohrdnutý milenec. Naopak, jeho tvrdenia sú podporené dôkazmi a fotografiami, keď podrobne opísal priebeh skutku a svoj vzťah s poškodenou a dôkazy preukazujú, že s poškodenou mali vzťah, žili ako druh a družka a kupoval jej do bytu rôzne veci a doplnky, o čom svedčia predložené faktúry. Poškodená klamala orgánom činným v trestnom konaní, keď uviedla, že jej mal zobrať prsteň z prsta ľavej ruky a tiež že sa za obdobie 3 a pol mesiaca mali stretnúť iba trikrát a nič viac medzi nimi nebolo, avšak po predložení jeho dôkazov na pojednávaní už pripustila, že to bolo tak, ako tvrdil on. Ide teda v predmetnej veci o tvrdenie proti tvrdeniu. Jeho vina nie je preukázaná bez pochybností a tento prípad podľa jeho názoru, ani nemal byť riešený v trestnom, ale v civilnom konaní. Namietal tiež výšku škody, ktorá bola určená iba z jednej fotografie prsteňa. Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry v Bardejove. Vo vyjadrení uviedol, že z vykonaného dokazovania bola preukázaná existencia prsteňa vo vlastníctve poškodenej. Bolo tiež preukázané, že prsteň bol odňatý z dispozície poškodenej a dostal sa do dispozičnej sféry obžalovaného, pričom aj keď sa verzie oboch líšia, na základe vykonaných dôkazov je možné veriť tvrdeniam poškodenej. Poškodená podala trestné oznámenie prakticky bezprostredne po incidente a spôsob, akým jej ho obžalovaný odcudzil, popisovala stabilne vo všetkých výpovediach. Ak by prsteň dala obžalovanému dobrovoľne, nemala by žiadny logický dôvod hneď následne na neho podať trestné oznámenie. Neobstoja ani tvrdenia obžalovaného, že chcel dať urobiť snubný prsteň pre ňu a on si nechá tento, keď ani len nevedel uviesť, kde sa prsteň nachádza a nepreukázal, aby nechal podľa neho vyrobiť snubný, teda jeho tvrdenia sú v rozpore so zásadami formálnej logiky. Obžalovaný tiež potvrdil, že poškodenej do domácnosti zakúpil rôzne veci, napr. stoličky, taburetky, telefón. To nakoniec uznala aj poškodená a zodpovedajú tomu aj listinné dôkazy na č. l. 45-47, ktoré predložil, z ktorých vyplýva, že mu dlhovala 324,60 eur, resp. 394,60 eur, pričom keď ho ako partnera odmietla, vznikol motív jeho konania, keď si prsteňom chcel aspoň čiastočne kompenzovať zdroje, ktoré vložil do poškodenej. Z uvedených dôvodov považoval napadnutý rozsudok za zákonný a vecne správny a navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe takto podaného odvolania preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, teda výroky o vine, o treste a o náhrade škody, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci vykonal súd prvého stupňa dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre náležité zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci preukázané, že skutok tak, ako ho prvostupňový súd ustálil, sa stal, má znaky žalovaného trestného činu a tento spáchal obžalovaný U. N..

Obžalovaný spáchanie skutku od počiatku popieral, keď uviedol, že v predmetný deň mal s poškodenou dohodnuté stretnutie, kúpil jej kyticu kvetov, ktoré ale nechal u nej doma a dal ich jej mame, lebo ona doma nebola. Potom sa reálne aj stretli na dohodnutom mieste, kde mu poškodená povedala, že mu chce niečo dať a dala mu prsteň, aby si ho nechal a spravil z neho snubný prsteň, ktorý jej má dať a bude ho nosiť. Spoznali sa asi na Silvestra 2019 cez sociálne siete, hneď na druhý deň bol u nej a vzťah trval asi 3,5 mesiaca, zlom nastal práve kvôli kvetom, inak bol vzťah medzi nimi veľmi intenzívny, najprv čas

trávil v byte poškodenej, kde prespával, potom sa odsťahovala k matke, kde bol asi dvakrát, priniesol tam kyticu a aj nábytok, tam už neprespával.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie v otázke viny obžalovaného opieral predovšetkým o výpoveď svedkyne poškodenej R. M., ktorá viac-menej v zhode so svojou výpoveďou z prípravného konania, ale aj so skutočnosťami, ktoré uvádzala pri podávaní trestného oznámenia, na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaného pozná, avšak s ním nie je v žiadnom vzťahu ani inom pomere, stretli sa asi 3-4 krát, z toho raz v F.. V inkriminovaný deň jej volala mama, že niekto, tvrdiac, že je jej nastávajúci priateľ, jej priniesol kyticu a potom jej volal aj obžalovaný, pýtal sa, kde je a keď mu povedala, že v meste s jej dcérou, prišiel za nimi a stiahol jej z ľavej ruky z ukazováka jej prsteň, dal si ho na svoj malíček s tým, že z neho dá spraviť obrúčky. S obžalovaným sa spoznala cez pokec, ona bola zadaná, mala priateľa, ktorého meno však neuviedla, lebo v čase konania hlavného pojednávania spolu už neboli a ešte bola aj vydatá, hoci s manželom nebývala v spoločnej domácnosti. Trvala na tom, že s obžalovaným žiadny vzťah nemali, priznala, že jej doniesol nejaké veci, ktoré ale ona nechce a môže mu ich vrátiť a tiež že medzi nimi došlo k pohlavnému styku. K fotkám, ktoré predložil obžalovaný, uviedla, že ich urobila a preposlal obžalovanému, ale vzťah s ním nemala a asi si to namýšľal.

Okrem uvedených výpovedí bolo dokazovanie v otázke viny vykonané oboznámením fotodokumentácie na č. I. 5 - 6 a č. I. 106 - 107, ktorá zachytáva ruku poškodenej, na ktorej má predmetný prsteň, ďalej listinnými dôkazmi na č. I. 45 - 46, ktoré sú tlačivami - dodacími listami, kde obžalovaný vyčíslil veci, ktoré mal dať poškodenej a to v sumách 324,60 eur a 394,60 eur, bez dátumu, bez podpisu resp. s nečitateľným podpisom a pečiatky, s uvedením poznámok „nezaplatené“, „nevrátené“ a „ukradnuté“ a prosba polícií, aby od menovanej prevzala dlžné sumy, ďalej fotodokumentáciou z č. I. 61 - 88 predloženou obžalovaným. Súd prvého stupňa tiež oboznámil spis Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1P/30/2020, z neho rozsudok na č. I. 52, z ktorého vyplýva, že dňa 10.06.2020 s právoplatnosťou dňa 19.06.2020 bolo manželstvo poškodenej a jej bývalého manžela rozvedené, z čoho vyplýva, že v čase, keď sa spoznala s obžalovaným, ako aj v čase spáchania skutku, bola ešte stále vydatá.

Krajský súd po preskúmaní celého vyšetrovacieho spisu, ako aj súdneho spisu, sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto odkazuje. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom nedošlo k žiadnym takým procesným chybám, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Je evidentné, že v danej veci proti sebe stoja dve kategoricky odlišné verzie opisu skutkových okolností, a to verzia obžalovaného a poškodenej, ktorej výpoveď je jediným priamym a súčasne najdôležitejším dôkazom usvedčujúcim obžalovaného. Bolo preto nevyhnutné tieto verzie, v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi a celkovými okolnosťami prípadu, vyhodnotiť z hľadiska ich hodnovernosti a celkovej uveriteľnosti.

Obžalovaný po celý čas tvrdil, že s poškodenou mal vážny vzťah, boli spolu pravidelne, pričom sa rozhodol ju požiadať o ruku a to tak, že od nej vzal prsteň, ktorý mu ale ona dala dobrovoľne, aby z neho vyrobil snubný prsteň, keďže sa plánovali zasnúbiť. Stretli sa po predošlej dohode, keď najprv prišiel za ňou domov s kvetmi, keď ale ona doma nebola, odovzdal kvety matke a išiel za ňou do mesta, kde mu odovzdala prsteň. Obžalovaný na podporu svojich tvrdení o vážnom vzťahu predložil do konania fotky od poškodenej, vrátane fotiek intímnych, ktoré mali preukazovať intenzitu ich vzájomného vzťahu a zároveň na podporu svojich tvrdení predložil ním ručne vypísané dodacie listy, kde vyčíslil to, čo mal poškodenej dať do domácnosti.

Oproti výpovedi poškodenej, ktorej jednotlivé vyjadrenia, napriek drobným nezrovnalostiam a následným úpravám tvoria logický opis skutkového deja a skutočnosti ňou uvádzané do seba racionálne zapadajú, vyššie uvedená verzia obžalovaného vo viacerých bodoch nedáva logický význam a javí sa ako nepravdepodobná. Obaja sa zhodujú v tom, že sa spoznali koncom roka 2019 cez sociálnu sieť (pokec), poznali sa teda zhruba 4 mesiace, pričom dňa 17.04.2020 priniesol poškodenej kyticu, ktorú nechal u jej matky doma, lebo ona doma nebola. Obaja tiež potvrdzujú následné stretnutie v meste, kde sa obžalovaný dostal k prsteňu poškodenej, odlišne popisujú samotný spôsob nadobudnutia prsteňa obžalovaným. Poškodená na hlavnom pojednávaní priznala, čo tvrdil aj obžalovaný, že dostala od neho nejaké veci, ktoré ale nepotrebuje a môže ich vrátiť a tiež pripustila, že mali aj pohlavný styk, avšak bez nejakého bližšieho vzťahu medzi nimi. Poškodená poprela, aby bola s obžalovaným na stretnutí dohodnutá, on prišiel z vlastnej iniciatívy najprv k nej domov, kde nechal kyticu a tak za ňou do mesta,

kde ich počkal s jej dcérou. Rovnako poškodená poprela akýkoľvek bližší vzťah s obžalovaným, keď bola v tom čase zadaná a navyše ešte stále vydatá. Krajský súd považuje v nadväznosti na uvedené skutočnosti za nelogické, na čo správne poukázal aj súd prvého stupňa, aby obžalovaný, za ním tvrdenej situácie, že mali stretnutie vopred dohodnuté, prišiel najprv za poškodenou domov, kde však ona v tom čase nebola a doma bola len jej matka, ktorá ostala prekvapená, nevedela o koho ide a následne mala volať poškodenú, že prišiel chlap, ktorý o sebe tvrdil, že je jej nastávajúcim. Ak by mali stretnutie dohodnuté, vrátane miesta a času, dalo by sa očakávať, že ju obžalovaný nebude hľadať doma, kde ani v tom čase nebola a pôjde rovno na dohodnuté miesto. Rovnako nelogickým konaním je aj to, že už keď obžalovaný zistil, kde sa poškodená nachádza a priniesol jej kyticu, nešiel za ňou do mesta aj s kyticou a neodovzdal jej ju tam, ale nechal ju doma u matky. Je potrebné tiež poukázať aj na skutočnosť, že poškodená bola v tom čase ešte vydatá a hoci s manželom nežili už spolu, bolo by zvláštnym plánovanie zásnub (prípadne svadby) ešte v čase, keď bola v manželstve, nehovoriac o tvrdení poškodenú, že mala v tom čase priateľa, ktorého meno odmietla prezradiť, čo poškodená uviedla už pri podávaní trestného oznámenia. Netradičným a ťažko uveriteľným je podľa názoru krajského súdu aj to, že obžalovaný mal, ako sám tvrdí, súhlasiť s tým, aby snubný prsteň pre poškodenú nechal vyrobiť podľa prsteňa, ktorý mala dostať v minulosti od svojho priateľa a originál si on mal nechať, o čo ho mala požiadať samotná poškodená, navyše, z fotografií vyplýva, že sa jedná o ženský prsteň. Napokon nemožno opomenúť ani to, že poškodená podala trestné oznámenie ešte v ten istý deň zhruba 2 hodiny po incidente, pričom už pri podávaní trestného oznámenia uvádzala všetky podstatné okolnosti skutku, ktoré zhodne opakovane uviedla aj pri následných výpovediach. Ako správne zdôraznil aj prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniu, ak by bolo pravdou, že prsteň dala obžalovanému dobrovoľne za účelom výroby snubného prsteňa (či už na jeho požiadanie, alebo sama od seba) a chcela by s obžalovaným mať vážny vzťah a zasúbiť sa s ním, nemala by žiadny reálny dôvod bezprostredne po tom ísť podať trestné oznámenie, že jej bol prsteň odcudzený proti jej vôli. Všetky uvedené skutočnosti a úvahy potom aj krajský súd vedú k záveru o tom, že skutok sa stal tak, ako ho popísala poškodená, ktorej verziu na rozdiel od verzie obžalovaného vyhodnotil ako vierohodnú, pričom skutočnosti uvádzané poškodenou a jej vysvetlenie tvrdení obžalovaného a dôkazov ním predložených v dostatočnej miere vyvracajú jeho obranu a jeho popis skutkového deja. Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že chcel z prsteňa urobiť snubný prsteň, sám potvrdzuje, že išlo o zlatý prsteň, pretože by si išiel ťažko dať urobiť prsteň z iného kovu.

Prvostupňový súd teda skutkový stav, aj podľa názoru krajského súdu, ustálil správne, aj keď je potrebné poukázať, že podľa názoru krajského súdu skutková veta nie je úplne presne koncipovaná tak, aby absolútne korešpondovala s právnou vetou a následne kvalifikáciou, keď v niektorých detailoch akoby čiastočne evokovala podvodné konanie obžalovaného (okolnosť zámienky výroby snubného prsteňa), čo však nebolo nevyhnutné a vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného ani možné v rámci odvolacieho konania meniť. Krajský súd sa teda za týchto okolností ďalej stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o právnú kvalifikáciu skutku rozsudku, pokiaľ kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, keď obžalovaný svojím konaním si prisvojil cudziu vec (prsteň poškodenú) tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný na sebe alebo pri sebe (prsteň jej stiahol z ukazováka pravej ruky). V takomto prípade sa na právne posúdenie krádeže ako trestného činu nevyžaduje, aby bola spôsobená aspoň malá škoda. Obžalovaný je plne trestne zodpovedným subjektom z hľadiska veku a pričítanosti, konal v priamom úmysle a svojím konaním porušil objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je v tomto prípade ochrana majetku iných subjektov. Medzi jeho konaním a spôsobeným následkom tiež existovala príčinná súvislosť.

Krajský súd posudzoval skutok aj z hľadiska jeho závažnosti v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona, avšak dospel k záveru, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a nie je jeho závažnosť iba nepatrná a je namieste trestnoprávne posúdenie spáchaného skutku, predovšetkým s poukazom na postoj obžalovaného k svojmu konaniu, ktoré popieral, snažil sa svoju trestnú činnosť ospravedlniť a vyviníť sa z trestnej zodpovednosti tvrdením, že s poškodenou mal silný vzťah a že mu prsteň dala dobrovoľne, pričom odcudzený prsteň jej ani po tom, čo na neho podala trestné oznámenie, nevrátil (čo v prípade, ak sa malo jednať len o nedorozumenie, bolo od neho spravodlivé očakávať).

Za takýchto okolností teda vo vzťahu k otázke viny teda krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaného za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku posúdil ako zákonný a vecne správny.

Okrem výroku o vine krajský súd ako súd odvolací na podklade odvolania obžalovaného preskúmal aj výrok o treste v napadnutom rozsudku a dospel k záveru, že uložený trest je síce zákonný, ale neprímerane prísny.

Krajský súd však s poukazom na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného dospel k záveru, že v tomto konkrétnom prípade na dosiahnutie účelu trestu postačí aj uloženie iného druhu trestu namiesto trestu odňatia slobody, v tomto konkrétnom prípade peňažného trestu za splnenia zákonných podmienok podľa § 56 ods. 2 Tr. zákona. Zohľadňoval pritom účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne iných odradí od páchania trestných činov; pričom trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, s poukazom na zásady ukladania trestu vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, teda pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako aj na okolnosti prípadu.

Konkrétne okolnosti, ktoré viedli krajský súd k tomuto záveru, spočívajú predovšetkým v osobe obžalovaného, keď tento pred spáchaním skutku, ale ani v čase po jeho spáchaní nebol súdne trestaný. Okrem týchto skutočností týkajúcich sa osoby obžalovaného krajský súd vzal do úvahy samotné okolnosti spáchania skutku a jeho závažnosť, keď sa jednalo v podstate o určitý osobný vzťahový problém resp. nedorozumenie medzi obžalovaným a poškodenou.

Prihliadajúc potom na povahu spáchaného prečinu ako aj možnosť nápravy páchatel'a, ako to má na zreteli ust. § 56 ods. 2 Tr. zákona, krajský súd bol toho názoru, že v danom prípade účel trestu bude plne dosiahnutý aj uložením primeraného peňažného trestu, pričom nie je nevyhnutné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody, hoci aj spojený s jeho podmieneným odkladom. Z hľadiska určenia výšky peňažného trestu postupoval krajský súd v súlade s ust. § 56 ods. 1 Tr. zákona a vzhľadom na okolnosti prípadu a osoby obžalovaného považoval za primeraný peňažný trest vo výške 200,- eur, blízko dolnej hranice sadzby určenej zákonom pri tomto druhu trestu. Zároveň pre prípad možného úmyselného zmarenia peňažného trestu krajský súd v súlade s ust. § 57 ods. 3 Tr. zákona uložil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiaca.

Výrok o náhrade škody považoval krajský súd za vecne správny, nakoľko bolo v konaní nepochybne preukázané, že obžalovaný poškodenej odcudzil prsteň, ktorého hodnota bola určená odborným vyjadrením (č. l. 109) v sume 150,- eur a poškodená si nárok na náhradu škody uplatnila riadne a včas.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd nezistiac dôvody pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o vine a náhrade škody, z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku, považujúc uložený trest za neprímerane prísny, zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku v tejto časti rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.